

Однако общие методы глубже отражают сущность самой системы воздействий, они направлены на решение главных проблем, помогают в решении частных задач [3].

Значительное количество методов управления требует соответствующего их упорядочения, учитывая ряд критериев.

Учеными, как правило, выделяются следующие наиболее общие методы управления стратегическим развитием:

- экономические – предусматривают разработку планово-экономических показателей и механизмов их достижения. Они путем материальной заинтересованности стимулируют инициативу и ответственность работников за результаты принятых решений;

- организационно-административные – основываются на власти и подчиненности;

- социально-психологические – предстают как совокупность специфических способов воздействия на межличностные отношения и связи, повышают социальную активность людей;

- эвристические – противопоставляемое формальным методам, которые основаны на точных математических моделях;

- идеологические и другие.

Конкретные методы по своей сути являются проявлением общих методов в особых условиях [2].

Экономические методы управления стратегическим развитием аграрного предприятия представляют собой способы воздействия на людей, опирающихся на экономические механизмы мотивации и стимулирования активной производственной деятельности, на учет их экономических интересов. Экономические интересы формируют в обществе сложную систему, состоящую из государственных интересов, хозяйствующего субъекта и отдельной личности. Между этими различными интересами постоянно бывают противоречия, поэтому проблема их сочетания всегда относилась к наиболее сложным.

Список использованных источников: 1. Лупенко Ю. О., Месель-Веселяк В. Я. Стратегічні напрями розвитку сільського господарства України на період до 2020 року. Київ: ННЦ «ІАЕ». 2012. 182 с. 2. Плекан О. І. Стратегічне управління розвитком аграрних формувань. URL: <http://dSPACE.tneU.edu.ua/bitstream/316497/16589/1>. 3. Шабатура Т. С. Стратегічні напрями реалізації економічного потенціалу підприємства. *Галицький економічний вісник. ТНТУ*. 2019. Т. 58, № 3. С. 105-115.

УДК 657.422

С. П. Барановська, канд. екон. наук, доцент кафедри обліку та аналізу
Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів, Україна

ПРОБЛЕМАТИКА ОБЛІКУ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ У СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ

Ключові слова: облік, виробничі запаси, управління виробництвом, управлінська інформаційна система.

Перед сучасною економікою постала проблема ефективного розвитку та нарощування виробничого потенціалу господарських підприємств. Одним із варіантів вирішення цієї проблеми є створення системи управління виробництвом, яка ґрунтується на засадах формування інформаційної бази.

Для підтримки сталого розвитку підприємствам необхідне постійне підвищення точності і якості управлінської інформації, а також висококваліфікована автоматизація ключових процесів управління матеріальними, сервісними та інформаційними потоками.

Облік запасів на підприємстві є актуальною проблемою, оскільки пристосування системи обліку виробничих запасів до вимог достовірності отриманої інформації використовується не тільки для потреб управління, але й з метою оптимізації активів та підвищення ефективності функціонування суб'єктів господарювання загалом.

Належним чином організований облік виробничих запасів, тобто якісна поінформованість про їх наявність та рух, має суттєве значення в управлінні виробничою діяльністю кожного підприємства та в контролі за зберіганням матеріальних цінностей. У зв'язку з цим у сучасних умовах об'єктивно виникла необхідність перегляду наявної практики організації обліку запасів.

Формування достовірної інформації про наявність та рух виробничих запасів і правильне ведення бухгалтерського обліку їхньої вартості забезпечує достовірність фінансової звітності [1].

Основними негативними аспектами в діяльності підприємства у сфері обліку запасів є:

- низький рівень оперативності інформаційного забезпечення управління виробничими запасами підприємств;
- невідповідний рівень контролю та оперативного регулювання процесів утворення запасів;
- обмеженість контролю використання виробничих запасів;
- складність визначення справедливої (ринкової та неринкової) вартості запасів, що полягає у використанні підприємствами бартерного обміну, більше того, обміну на неподібні активи [2].

Шляхами подолання цих проблем може бути:

- застосування нестандартного підходу з врахуванням особливостей системи отримання інформації про виробничі запаси, оскільки використання класичних підходів облікової практики не завжди дає найкращий результат;
- оптимізація виробничого планування (концепція швидкого формування планів із врахуванням наявних ресурсів і виробничих обмежень);
- організація обліково-контрольних процедур руху запасів підприємства;
- поліпшити оперативність інформаційного забезпечення управління виробничими запасами підприємств, за допомогою інформаційних технологій обробки економічної інформації.

Раціональне управління запасами передбачає створення такого їх рівня, який би забезпечував безперерйність виробничого процесу при мінімальних витратах на їх вміст.

Список використаних джерел: 1. Принада І. В., Назарчук О. Д. Сучасні проблеми обліку виробничих запасів на підприємстві. *Наука і економіка*. 2014. № 3. С. 64–67. 2. Чобанюк О. А. Сучасні проблеми та напрями вдосконалення ведення обліку виробничих запасів. URL: www.nbu.gov.ua/portal/natural/Nvuu/Ekon/2011_34/.../6_4.htm.

УДК 658.14:658.115.31

О. С. Сакун, канд. екон. наук, доцент кафедри бухгалтерського обліку, оподаткування та аудиту
Д. В. Роднєв, студент групи МОАп-181

Чернігівський національний технологічний університет, м. Чернігів, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ФІНАНСУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВ КОМУНАЛЬНОЇ ФОРМИ ВЛАСНОСТІ

Ключові слова: комунальні підприємства, фінансування, державний бюджет, місцевий бюджет.

Ключову роль у процесі діяльності вітчизняних органів місцевого самоврядування відіграють саме підприємства комунальної форми власності. У реаліях сьогодення переважна більшість комунальних підприємств України є збитковими, що, у свою чергу, потребує постійної фінансової підтримки з боку держави та органів місцевого самоврядування у вигляді дотацій, субвенцій, а також інших видів поворотної та безповоротної грошової допомоги. До того ж з кожним роком дедалі більш явними є тенденції до погіршення фінансового становища комунальних підприємств, погіршення якості послуг, які вони надають, а також поступове скорочення робочих місць. Усі ці чинники зумовлюють об'єктивну необхідність збільшення обсягів фінансування сфери житлово-комунального господарства.

Роль комунальних підприємств у житті суспільства важко переоцінити, оскільки майже кожен житель України щоденно користується їхніми послугами, а отже, від фінансового становища підприємства сфери житлово-комунального господарства залежить добробут кожного громадянина. Саме тому питання фінансування комунальних підприємств є надзвичайно актуальним на сьогодні, до того ж у цьому аспекті вони мають певні особливості, які вирізняють їх з-поміж інших господарюючих суб'єктів інших організаційно-правових форм.

Дослідженню фінансування підприємств комунальної форми власності приділяли увагу у своїх працях багато вчених, серед яких: Г. І. Онищук, Ф. Ф. Бутинець, Г. К. Агаджанов, М. В. Глух, А. В. Григорович, В. В. Сопко, О. М. Білянський, В. А. Дерій, Л. В. Кравцова, О. Ю. Попов, В. Ю. Світлична, К. В. Процак, Г. М. Семчук та інші.